

Sygn. akt VIII GC 192/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Protokolant: stażysta Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. G.

przeciwko Z. U.

o ochronę dóbr osobistych

I. nakazuje pozwanemu Z. U. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą I. Zakład Produkcyjno-Usługowo-Handlowy (...) zaprzestania naruszania dóbr osobistych powoda W. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład Robót Drogowych J.A.G. W. G. i usunięcie skutków tego naruszenia poprzez nakazanie złożenia wniosku o usunięcie wszelkich informacji o powodzie i rzekomym zadłużeniu powoda względem pozwanego z bazy danych Krajowego Rejestru Długów – Biura (...) spółki akcyjnej we W., w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku;

II. nakazuje pozwanemu, aby złożył na stronie internetowej Krajowego Rejestru Długów (www.krd.pl) oświadczenie o następującej treści: „Oświadczam, iż brak było podstaw do powiadamiania Krajowego Rejestru Długów – Biura (...) spółki akcyjnej we W. o niezapłaconych zobowiązaniach W. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład Robót Drogowych J.A.G. W. G. w stosunku do Z. U. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), z tytułu zwrotu należności z umowy leasingowej nr (...)”, terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku;

III. zasądza od pozwanego Z. U. na rzecz powoda W. G. kwotę 977 zł (dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 192/14

UZASADNIENIE

Powód W. G. pozwem z dnia 15 kwietnia 2014 r., skierowanym przeciwko pozwanemu Z. U. wniósł o ochronę przysługujących mu dóbr osobistych poprzez nakazanie pozwanemu zaprzestania naruszania dóbr osobistych powoda i usunięcie skutków tego naruszenia poprzez nakazanie złożenia wniosku o usunięcie wszelkich informacji o powodzie i rzekomym zadłużeniu powoda względem pozwanego z bazy danych Krajowego Rejestru Długów – Biura (...) spółki akcyjnej we W., w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku oraz poprzez nakazanie pozwanemu, aby złożył na stronie internetowej Krajowego Rejestru Długów (www.krd.pl) oświadczenie o następującej treści: „Oświadczam, iż brak było podstaw do powiadamiania Krajowego Rejestru Długów – Biura (...) spółki akcyjnej we W. o niezapłaconych zobowiązaniach powoda w stosunku do pozwanego z tytułu zwrotu należności z umowy leasingowej

nr (...)", terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w marcu 2012 r. pozwany złożył wniosek o wpis do Krajowego Rejestru Długów niezapłaconych zobowiązań powoda w stosunku do pozwanego w kwocie 75.937,26 zł., stanowiących zwrot należności z tytułu umowy leasingowej nr (...). Powód zawarł w dniu 30 czerwca 2003 r. z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością umowę o wskazanym numerze, której przedmiotem były leasing koparko – ładowarki, a poręczycielami byli żona powoda, pozwany i żona pozwanego. Powód wskazał, że umowa została spłacona zgodnie z harmonogramem a pozwany nie ma żadnych wymagalnych zobowiązań w stosunku do powoda w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Powód podniósł, że pozwany swoim działaniem naruszył dobra osobiste powoda takie jak wizerunek i renomę powoda oraz jego wiarygodność kupiecką w stosunku do klientów i wiarygodność kredytową.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Pozwany wskazał, że w związku z tym, że był poręczycielem wekslowym powoda uiszczył na rzecz leasingodawcy kwotę 75.937,26 zł tytułem rat leasingowych, w dniu 24 stycznia 2012 r. wystosował do powoda wezwanie do zapłaty na tą kwotę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. G. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład Robót Drogowych J.A.G. W. G. od 2000 roku. Pozwany Z. U., przez ponad 20 lat prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) – Handlowy Z. U.. Na dzień wniesienia pozwu, 15 kwietnia 2014 r. pozwany zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej.

W. G. i Z. U. znali się od wielu lat spotykali się w celach osobistych i służbowych. Strony współpracowały ze sobą przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

bezsporne, a nadto: przesłuchanie pozwanego w charakterze strony, k. 65;

przesłuchanie powoda w charakterze strony, k. 64.

W 2003 roku, W. G. otrzymał propozycję zawarcia wartościowego kontraktu z firmą (...) na wykonanie robót drogowych. W tym celu poczynił starania o nabycie koparko – ładowarki. Dla zawarcia umowy leasingu, leasingodawca wymagał poręczenia osoby trzeciej. Mając na uwadze, że strony znały się od lat, Z. U. wyraził zgodę na poręczenie w celu zabezpieczenia przez powoda spłaty rat leasingowych.

W dniu 30 czerwca 2003 r. powód W. G. jako korzystający zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jako finansującym umowę leasingu nr (...), na mocy której korzystający nabył do używania koparko – ładowarkę K. WB 97S-2IE. Zbywca koparki był G. i G. (...) budowlane spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Wartość przedmiotu umowy strony określiły na 258.201,44 zł. Umowa została zawarta na okres 60 miesięcy. Zabezpieczenie spłaty rat leasingowych w postaci poręczenia wekslowego udzieliła żona korzystającego oraz Z. U. i jego żona E. U..

bezsporne, a nadto dowód: umowa leasingu, k. 11.

W. G. otrzymał propozycję pracy w charakterze Inspektora Nadzoru Budowlanego na innej budowie i realizację kontraktu z firmą (...) przekazał Z. U.. Z. U. i jego pracownicy korzystali z przedmiotu leasingu w celu wykonania kontraktu, tankowali też do niego paliwo.

bezsporne.

W. G. i Z. U. współpracowali w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dokonywali wzajemnych rozliczeń z różnych tytułów, w tym także z tytułu używania koparki.

W dniu 11 lipca 2003 r. Z. U. wpłacił na rzecz finansującego z umowy leasingu z dnia 30 czerwca 2003 r. tytułem kaucji gwarancyjnej kwotę 36.000 zł wskazując jako zleceniodawcę przelewu powoda. W dniu 14 sierpnia 2003 r. Z. U. wpłacił na rzecz finansującego z umowy leasingu z dnia 30 czerwca 2003 r. kwotę 5.164, zł wskazując jako zleceniodawcę powoda. W dniu 30 stycznia 2004 r. powód dokonał przelewu na rzecz zbywcy przedmiotu leasingu kwoty 3.354,52 zł wskazując jako zleceniodawcę swoją firmę oraz podając w tytule przelewu nr faktury. W dniu 23 lutego 2004 r. Z. U. wpłacił na rzecz finansującego z umowy leasingu z dnia 30 czerwca 2003 r. kwotę 6.188,50 zł wskazując jako zleceniodawcę swoją firmę oraz podając w tytule przelewu nr faktury z dopiskiem Z.R.D. J.A.G. W dniu 19 marca 2004 r. Z. U. wpłacił na rzecz finansującego z umowy leasingu z dnia 30 czerwca 2003 r. kwotę 6.119,72 zł wskazując jako zleceniodawcę swoją firmę oraz podając w tytule przelewu nr faktury. W dniu 20 kwietnia 2004 r. Z. U. wpłacił na rzecz finansującego z umowy leasingu z dnia 30 czerwca 2003 r. kwotę 3.000 zł wskazując jako zleceniodawcę swoją firmę oraz podając w tytule przelewu nr faktury. W dniu 20 maja 2004 r. Z. U. dokonał na rzecz finansującego z umowy leasingu z dnia 30 czerwca 2003 r. dwóch wpłat: kwoty 4.509,65 zł i kwoty 1.600 zł, wskazując jako zleceniodawcę swoją firmę oraz podając w tytule przelewu nr faktury.

dowód: przesłuchanie powoda w charakterze strony, k. 64;

przesłuchanie pozwanego w charakterze strony, k. 65;

potwierdzenia przelewu, k. 47 – 52.

W 2008 roku Z. U. zszedł z budowy bez podania przyczyny. Z. U. popadł w problemy finansowe, posiadał nieregulowane należności wobec Urzędu Skarbowego. Powód otrzymał z Urzędu Skarbowego zajęcie wierzytelności przysługujących pozwanemu.

Umowa leasingu z dnia 30 czerwca 2003 r. została wykonana przez powoda w całości, raty leasingu zostały spłacone przez powoda zgodnie z harmonogramem płatności, nie wzywano żadnego z poręczycieli do uregulowania należności.

Z. U. wniósł przeciwko W. G. do Sądu Gospodarczego – Sądu Rejonowego pozew o zapłatę kwoty około 70.000 zł w związku z wzajemnymi rozliczeniami. Powództwo nie zostało uwzględnione w całości.

dowód: przesłuchanie powoda w charakterze strony, k. 64;

przesłuchanie pozwanego w charakterze strony, k. 65;

pismo z dnia 15.01.2009 r., k. 12;

pismo z dnia 29.11.2012 r., k. 13.

Pismem z dnia 24 stycznia 2012 r. pozwany, reprezentowany przez kwalifikowanego pełnomocnika wezwał powoda do zapłaty kwoty 75.937,26 zł stanowiącej należność z tytułu wpłaconych przez pozwanego jako poręczyciela kwot wynikających z umowy leasingu nr (...) w terminie 7 dnia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Ponadto pełnomocnik pozwanego wskazał, że brak zapłaty w terminie 7 dni skutkować będzie skierowaniem wniosku do Krajowego Rejestru Długów wskazując, że do (...) można zgłosić każdą wierzytelność, a więc także wierzytelności przedawnione.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 24.01.2012 r., k. 46.

Na wniosek pozwanego z 2012 roku do Krajowego Rejestru Długów został wpisany jako dłużnik (...) W. G..

Pismami z dnia 2 maja 2012 r., 30 października 2012 r. i 6 listopada 2012 r. W. G. zwracał się do Krajowego Rejestru Długów o usunięcie wpisu z tego rejestru.

W odpowiedzi na powyższe, pismami z dnia 12 września 2012 r. i 9 listopada 2012 r. Krajowy Rejestr Długów Biuro (...), powołując się na art. 31 pkt 6 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych, poinformowało powoda, że nie zachodzą przesłanki do usunięcia informacji gospodarczych o powodzie.

Pismem z dnia 25 października 2013 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do złożenia do (...) pisemnego wniosku o wykreślenie wpisu zadłużenia powoda z tytułu umowy leasingowej nr (...).

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 6 listopada 2013 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany posiada potwierdzenia wpłat dokonywanych na rachunek leasingodawcy, w związku z którymi powstało roszczenie zwrotne wobec powoda.

bezsporne, a nadto dowód: raport informacji o kliencie, k. 9 – 10;

wniosek powoda z dnia 2.05.2012 r., k. 25;

pismo pełnomocnika powoda z dnia 30.10.2012 r., k. 26- 28;

wniosek powoda z dnia 6.11.2012 r., k. 29;

pismo (...) z dnia 9.11.2012 r., k. 30;

pismo pełnomocnika powoda z dnia 25.10.2013 r., k. 31 – 33;

pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 6.11.2013 r., k. 34.

W. G. posiada dobrą renomę jako przedsiębiorca w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. W związku z wykonanymi robotami budowlanymi na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w 2003 roku, Generalnej Dyrekcji Dróg i Autostrad w 2004 i 2012 roku, (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w 2006 roku, Zakładów (...) -pet' spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w 2007 roku, P.H.U. (...) w P. w 2008 roku, Urzędu Miejskiego w P. w 2011 roku, Gminy D. w 2011 roku, Nadleśnictwa R. w 2012 roku, Gminy K. w 2013 roku W. G. otrzymał pozytywne referencje.

Dowód: referencje (...) Sp. z o.o.m z dnia 22.07.2003 r., k. 14;

Referencje (...) z dnia 24.03.2004 r., k. 15;

Referencja S. z dnia 1.02.2006 r., k. 16;

Referencje S. z dnia 1.02.2006 r., k. 17;

List referencyjny z dnia 12.11.2007 r., k. 18;

Referencje z dnia 30.10.2008 r., k. 19.

List referencyjny z dnia 21.06.2011 r., k. 20;

Referencje z dnia 1.07.2011 r., k. 21;

Referencje z dnia 11.04.2012 r., k. 22;

Referencje z dnia 15.10.2012 r., k. 23;

Referencje z dnia 11.10.2013 r., k. 24.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o ochronę dóbr osobistych powoda, którego podstawę prawną stanowi art. 24 k.c., zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. „dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. W myśl zaś art. 24 § 1 k.c., ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych Sąd w pierwszej kolejności ma obowiązek określić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi, ustalić, czy działanie pozwanego było bezprawne (por. SN z 17.06.04, V CK 609/03, LEX nr 109404). Przy czym okoliczność naruszenia dobra osobistego przede wszystkim jest rozpoznawana w ramach kryteriów obiektywnych, a nie subiektywnych odczuć osoby żądającej ochrony prawnej (podobnie Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 19 października 2005 roku I ACa 353/05, LEX nr 175202,).

Powód w pozwie wskazał, że na skutek udostępnienia w Krajowym Rejestrze Długów informacji o jego rzekomym zobowiązaniu, pozwany naruszył dobra osobiste powoda takie jak: wizerunek i renomę powoda, jego wiarygodność kupiecką w stosunku do klientów i wiarygodność kredytową. Podnieść zatem należy, że dobre imię przedsiębiorcy jest łączone z opinią, jaką o niej mają inne osoby ze względu na zakres jej odpowiedzialności. Uwzględnia się tu nie tylko renomę wynikającą z dotychczasowej działalności gospodarczej, ale i niejako zakładaną (domniemaną) renomę od chwili jej rozpoczęcia. Dobre imię przedsiębiorcy naruszają wypowiedzi, które obiektywnie oceniając, przypisują przedsiębiorcy niewłaściwe postępowanie mogące spowodować utratę do niej zaufania potrzebnego do prawidłowego funkcjonowania w zakresie swych zadań (tak SA w Warszawie w wyroku z dnia 19.11.2013 r. o dobrym imieniu osoby prawnej, VI ACa 657/13, LEX nr 1444945).

W ocenie Sądu rację ma powód wywodząc, że obecnie regułą jest sprawdzanie rzetelności danego podmiotu w Krajowym Rejestrze Długów. Faktem powszechnie znanym jest również to, że osoba, której imię i nazwisko oraz inne informacje gospodarcze o niej w tym rejestrze ujawniono, postrzegana jest przez swoich potencjalnych kontrahentów oraz instytucje finansowe za osobę niewiarygodną. Ocena taka ma szczególne znaczenie dla przedsiębiorcy, który konkuruje z innymi w pozyskiwaniu zleceń. W realiach niniejszej sprawy, powód W. G. na przestrzeni lat swojej działalności w zakresie budowy dróg i autostrad, pozyskał pozytywne i przychylne opinie podmiotów dotychczas nim współpracujących. Powód przedłożył szereg referencji, z których wynika, że powód swoje zadania wykonuje rzetelnie, terminowo, dysponuje odpowiednim sprzętem. Udostępnienie w Krajowym Rejestrze Długów informacji o powodzie jako dłużniku niewątpliwie prowadzi do naruszenia jego wizerunku rzetelnego przedsiębiorcy i może prowadzić do ograniczenia pozyskiwaniu nowych zleceń i w konsekwencji do znacznych strat finansowych. W orzecznictwie ugruntowany jest również pogląd, który to Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w całości podziela, że naruszenie dobra osobistego może nastąpić między innymi przez podanie informacji i faktów nieprawdziwych (podobnie SA w Warszawie, wyrok z dnia 10.08.2006 r., VI ACa 1464/2006).

Mając na uwadze, że powód zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) wykazał naruszenie swojego dobra osobistego, ustalić należało, czy działanie pozwanego, polegające na przekazaniu informacji gospodarczych do Biura (...) o zobowiązaniu pozwanego stanowiło działanie bezprawne.

W tym zakresie podnieść należy, że na gruncie art. 24 k.c. istnieje specyficzny rozkład ciężaru dowodu. W przepisie tym ustanowione zostało domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego. Z domniemania bezprawności pokrzywdzony korzysta więc zawsze wtedy, gdy bez tego domniemania ochrona nie byłaby mu

przyznana. Domniemanie to podlega obaleniu przez wykazanie uprawnienia do określonego działania. Kto zatem twierdzi, że naruszono jego dobro osobiste, nie musi wykazywać bezprawności (art. 6 k.c.), nie zwalnia go to jednak od obowiązku wykazania, że do naruszenia (zagrożenia) dobra osobistego faktycznie doszło. Ciężar przytoczenia faktów w tym zakresie spoczywa więc na powodzie, który powinien wywiązać się z niego w zakresie umożliwiającym sądowi sprawdzenie zasadności żądania. Powód musi więc jedynie dowieść naruszenia jego dobra osobistego, pozwany - aby się ekskulpować - musiałby wykazać brak bezprawności w swoim zachowaniu (tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 18.03.2014 r., I ACa 1267/13, LEX nr 1458930).

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, że udostępnienie przez niego Krajowemu Rejestrowi Sądowemu informacji gospodarczych nie było bezprawne. W realiach rozpoznawanej sprawy należało mieć również na uwadze, iż pojęcie bezprawności oznacza ujemną ocenę zachowania się opartą na sprzeczności tego zachowania z szeroko pojętym porządkiem prawnym, a więc na sprzeczności z obowiązującymi przepisami ustawy bądź regułami wynikającymi z zasad współżycia społecznego. Bezprawność stanowi kwalifikację przedmiotową czynu, ujmuje zachowanie jako obiektywnie nieprawidłowe, abstrahując przy tym od elementu zawinienia. Przy ustalaniu bezprawności rozważeniu podlega stosunek w jakim pozostaje dane zachowanie względem obowiązujących reguł postępowania” (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 7 czerwca 2013 roku I ACa 1584/12 LEX nr 1327625). Ponadto, podkreślić należy, iż działanie nie jest bezprawne, chociażby zagrażało dobru osobistemu lub nawet je naruszało, przede wszystkim wówczas, gdy jest oparte na obowiązującym przepisie prawa albo stanowi wykonywanie prawa podmiotowego (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach wyroku z dnia 27 lutego 2013 roku, V ACa 771/12 LEX nr 1292654). W myśl art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (tekst jednolity Dz.U. z 2014 nr 1015), wierzyciel może przekazać do biura informacje gospodarcze o zobowiązaniu dłużnika niebędącego konsumentem wyłącznie wówczas, gdy są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) zobowiązanie powstało w związku z określonym stosunkiem prawnym, w szczególności z tytułu umowy związanej z wykonywaniem działalności gospodarczej;
- 2) łączna kwota wymagalnych zobowiązań dłużnika niebędącego konsumentem wobec wierzyciela wynosi co najmniej 500 złotych oraz są one wymagalne od co najmniej 60 dni;
- 3) upłynął co najmniej miesiąc od wysłania przez wierzyciela listem poleconym albo doręczenia dłużnikowi niebędącemu konsumentem do rąk własnych, na adres do doręczeń wskazany przez dłużnika niebędącego konsumentem, a jeżeli nie wskazał takiego adresu - na adres siedziby dłużnika lub miejsca wykonywania działalności gospodarczej, wezwania do zapłaty, zawierającego ostrzeżenie o zamiarze przekazania danych do biura, z podaniem firmy i adresu siedziby tego biura.

Mając na uwadze powyższe, ekskulpacja pozwanego winna polegać na wykazaniu, że zobowiązanie powoda wobec niego istnieje. W realiach niniejszej sprawy oznacza to, że na pozwanym spoczywał ciężar dowodu, że posiada wobec powoda wierzytelność z tytułu spłaty rat leasingowych wynikających z umowy nr (...) na łączną kwotę 75.937,26 zł. Z dokonanych w oparciu o przedstawiony przez strony materiał dowodowy ustaleń faktycznych wynika, że istotnie, pozwany dokonywał na rzecz finansującego z umowy leasingu nr (...) wpłat. Pozwany wywodził, że wpłaty te dokonywane były za powoda, a podstawę prawną tego świadczenia stanowiło poręczenie wekslowe przez pozwanego wierzycielności finansującego, bądź świadczenie na rzecz osoby trzeciej (art. 393 k.c.). Powód zaś twierdził, że wpłaty te dokonywane były w związku z wzajemnymi rozliczeniami stron, których konsekwencją jest brak wzajemnych zobowiązań.

Analiza akt sprawy przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego i logicznego myślenia prowadzi do wniosku, że zobowiązanie powoda wobec pozwanego nie istniało, a wpłaty, których powód dokonywał wynikały z wzajemnych rozliczeń stron. Bezspornym w realiach niniejszej sprawy było, że pozwany używał koparki stanowiącej przedmiot leasingu do własnej działalności gospodarczej przy wykonywaniu robót uzgodnionych z firmą (...). Ponadto strony od lat współpracowały ze sobą w zakresie działalności gospodarczej. Pozwala to uznać, że strony mogły mieć wzajemne wierzytelności, które uległy skompensowaniu, o czym świadczą również poniższe okoliczności. Poza sporem

pozostawało, że pozwany regulował za powoda faktury z umowy leasingu dobrowolnie i bez jakichkolwiek ponagleń ze strony finansującego. Jednocześnie pozwany nie wykazał, aby w związku ze spłatą długu powoda pozwany wystawiał faktury Vat, noty obciążeniowe czy jakiegokolwiek inne dokumenty mogące potwierdzać jego stanowisko procesowe. Pozwany przesłuchiwany w charakterze strony twierdził, że wpłat rat leasingowych za powoda dokonywał z obawy przed podjęciem kroków prawnych w tym celu przez finansującego, jednakże takie postępowanie nie znajduje żadnego uzasadnienia w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Nie sposób bowiem przyjąć takiej ostrożności życiowej, która z samego faktu, że dana osoba jest poręczycielem, nakazuje przed wystosowaniem choćby wezwania do zapłaty spłacać cudzy dług.

Ponadto, w sprzeczności z twierdzeniami pozwanego pozostaje również bezsporna w niniejszej sprawie okoliczność, że pozwany wpłaty rat leasingowych dokonywał w 2003 i 2004 roku a pierwsze wezwanie do zapłaty tej kwoty miało miejsce dopiero 24 stycznia 2012 r. Gdyby wpłat tych pozwany dokonywał rzeczywiście, jak twierdził, w związku z zobowiązaniem powoda, wezwanie do ich zapłaty winno być skierowane niezwłocznie po zaistnieniu ich wymagalności. Tymczasem przez prawie dziesięć lat pozwany nie podjął jakichkolwiek działań faktycznych i prawnych mających na celu realizację swojego roszczenia. To z kolei prowadzi do wniosku, że rację miał powód, który twierdził, że wpłaty pozwanego zostały rozliczone na skutek wzajemnych rozliczeń stron. Nie można także w niniejszej sprawie czynić powodowi zarzutu, że nie posiada jakichkolwiek dokumentów potwierdzających, że dokonywane przez pozwanego wpłaty z tytułu rat leasingowych dokonywane były w ramach wzajemnych rozliczeń. Podkreślić należy, że wpłaty te dokonane zostały ponad 10 lat temu, zatem nie można wymagać aby powód przechowywał jakiegokolwiek dokumenty przez tak długi okres czasu, skoro nawet przepisy podatkowe przewidują obowiązek posiadania dokumentacji księgowej przez 5 lat, a nawet akta sądowego ulegają zniszczeniu po upływie 10 lat.

Podnieść również należy, że dla oceny bezprawności działania pozwanego nie ma znaczenia postępowanie sądowe, jakie toczyło się pomiędzy stronami. Obowiązkiem procesowym pozwanego było przywołanie faktów prawotwórczych pozwalających na stwierdzenie, że postępowanie to dotyczyło zobowiązania powoda ujawnionego w Krajowym Rejestrze Długów i zostało zakończone wyrokiem zasądającym. Pozwany jednak takiego dowodu nie przedłożył, nie twierdził nawet, aby jego powództwo zostało w całości uwzględnione, a na podstawie sprzecznych twierdzeń stron brak jest podstaw do dokonania jakichkolwiek ustaleń faktycznych w tym przedmiocie.

Reasumując, w tym stanie rzeczy, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 24 k.c., pozwany nie wykazał, aby ujawnienie na skutek złożonego przez niego wniosku w Krajowym Rejestrze Długów nie było bezprawne.

Mając na uwadze powyższe, podkreślenia wymaga, że w demokratycznym państwie prawa, jakim jest Rzeczypospolita Polska, wymiar sprawiedliwości sprawują sądy (art. 175 Konstytucji RP). Cele ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych zawiera jest zaś regulacja obrotu informacją o zobowiązaniach konsumentów i przedsiębiorców. (...) wymiany powyższych informacji opiera się na założeniu pozyskiwania od przedsiębiorców informacji gospodarczych o innych przedsiębiorcach i konsumentach i w żadnym wypadku Krajowy Rejestr Długów nie może stanowić instytucji rozstrzygającej sporne sprawy pomiędzy podmiotami prawa. Tymczasem taki wniosek można wywieść z zeznań pozwanego, który wskazywał, że ujawniona w (...) jego wierzytelność nie była przedmiotem sporu sądowego, bowiem zdawał on sobie sprawę, że jest przedawniona.

Reasumując, Sąd uznał, iż roszczenie powoda o ochronę dóbr osobistych zasługuje na uwzględnienie. Pozwany naruszył dobra osobiste powoda w postaci dobrego imienia powoda jako przedsiębiorcy co obejmuje renomę powoda oraz jego wiarygodność kupiecką w stosunku do klientów i wiarygodność kredytową. Prawidłowa wykładnia art. 24 § 1 k.c. prowadzi do wniosku, iż w każdym wypadku bezprawnego naruszenia dobra osobistego, a więc bez względu na rodzaj naruszenia i rodzaj dobra, pokrzywdzonemu przysługuje roszczenie usunięcia jego skutków, tzn. może on żądać aby osoba, która jego dobro naruszyła, dokonała takiej czynności lub takich czynności, które według powszechnie przyjętych poglądów lub pojęć danego środowiska stanowią ekwiwalent wyrządzonej krzywdy w tym znaczeniu, że niejako niwelują jej skutki. Rodzaj tych czynności musi być odpowiedni, tzn. musi zależeć od rodzaju dobra osobistego

oraz rodzaju i intensywności naruszenia tego dobra. Wobec powyższego Sąd uznał, iż roszczenie powoda zasadza się w koncepcji dóbr osobistych w przedmiocie ochrony których stanowią ww. art. 23 i art. 24 k.c.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. przyjmując, że pozwany przegrał sprawę w całości. Na koszty procesu składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty sądowe w kwocie 600 zł. Wysokość kosztów zastępstwa pełnomocnika powoda orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013, nr 461).